

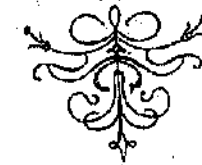
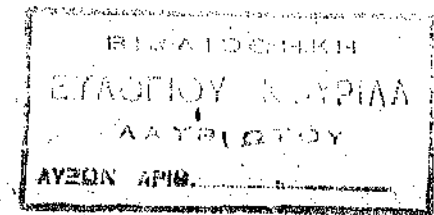
ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΤΟΣ Β'. — ΤΟΜΟΣ Β'.

Αναπλάσις

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. ΚΟΛΛΑΡΑΚΗ ΚΑΙ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Κάτωθεν του Δημαρχείου —

1889

8397

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρυσῶ 10·
διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δραχμαὶ 10.
Πᾶς συνδρομητὴς θεωρεῖται καὶ μέλος τοῦ Συλλόγου
ἀρωγὴν ἄνευ ἐτέρας ὑποχρεώσεως.

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ τοῦ Συλλόγου εἶνε ἐν τῇ συνοικίᾳ
Πλάκας ἀρ. 5. παραπλευρῶς τῆς Δημοτικῆς
Σχολῆς τῆς ἐν τῇ ἰδίᾳ Ἀδριανοῦ.
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΦΥΛΑΚΟΝ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1889.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων τῆς Βασιλόπαιδος Ἀ-
λεξάνδρας. — Θεός, ὄλισμός, ἐλευθερία (ἐν τῶν ὀμιλιῶν
τοῦ Ἰταλοῦ ἱεροκήρυκος Ἀδγουστίνου τοῦ ἐν Μοντε-
φλέτρου). — Κ. Δικαιοσύνη ἢ Ἐλπίς, ποίημα. — Ρ. Ἰβανη
οἱ ἠθικοὶ καρποὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. — Ὁρθόδοξος χρι-
στιανικὴ ἐν Ῥωσίᾳ κήρυξις. — Μ. Γαλιανοῦ πρέπει νὰ
συγκληθῶμεν. — Βιβλιοθήκη «Ἀναπλάσεως». — Δωρεῶν
ὑπερ τῆς «Ἀναπλάσεως». — Ἀλληλογραφία.

ΕΠΙ Τῆ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

Τὴν 4ην τοῦ μ. Ἰουνίου, ἡμέραν Κυριακὴν,
ἐτελέσθησαν ἐν Πετροπόλει μεγαλοπρεπέστα-
τα οἱ γάμοι τῆς βασιλόπαιδος ἡμῶν Ἀλεξάνδρας
μετὰ τοῦ Μεγάλου Δουκὸς τῆς Ῥωσσίας Παύ-
λου, μὲ φανή δ' οἱ ἐπιστέλλοντες ἐκεῖθεν ἐ-
ξείρουσι τῆς τελετῆς τὴν λαμπρότητα καὶ τὸ ἀ-
παραμίλλως ἐπιβλητικὸν τῆς κομπῆς. Ἡ ὑψηλὴ
νύμφη ἔτυχεν ἐκτάκτων τιμῶν καὶ θεριμῶν συμ-
παθειῶν παρὰ τοῦ Ἀυτοκράτορος καὶ τῆς
Ἀυτοκρατορίας τῆς Ῥωσσίας, θάμβος δὲ καὶ ἐν-
θουσιασμός κατέλαβε τὴν Πετρούπολιν πᾶσαν
πρὸ τοῦ κατακοσμοῦντος τὴν στολὴν αὐτῆς ἀ-
μυθῆτου πλοῦτου καὶ τῆς ἀνθηρῆς νεότητος καὶ
τοῦ ἀγλήστου αὐτῆς κάλλους.

Ἄλλ' οἱ παλμοὶ τῶν Ῥωσικῶν καρδιῶν δὲν
ἦσαν συμπαθέστεροί τῶν ἑλληνικῶν. Ἡ ἡμέρα
τῶν γάμων τῆς βασιλόπαιδος ἐωρεάσθη ἐνθου-
σιωδῶς ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, θερμαὶ δ' ἐθ-
χαι ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῶν παραλίω αὐτῆς ἠνώ-
θησαν μετὰ τῶν εὐχῶν, αἵτινες ἀνεπέμποντο

πρὸς τὸν ὕψιστον παρὰ τὰς πολυανθρώπους
ὄχθας τοῦ Νεῦα.

Ἄν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀγαπᾷ μέχρι λατρίας
τὸν Διάδοχον, περὶ τὸν ὁποῖον περυσίζουσι
τάσσοι πόθοι καὶ ἐλπίδες καὶ ὕμνοι, ἐν τῇ
αὐτῇ ὁμῶς ἀγάπῃ ἐνώνει καὶ τὴν βασιλόπαιδά
του, ὡς τὸ αὐτὸ στέλεχος ῥοδωνίδος βαστάζει δύο
ἔθωσα καὶ μαρτυρικὰ ῥόδα, ἐξίσου δι' αὐτὰ
ἀγαλλόμενον καὶ ἐναβρυνόμενον. Ἄν ἐν τῷ Δια-
δόχῳ διαβλέπῃ τὸ ἰδανικὸν τοῦ πρώτου τοῦ βα-
σιλόπαιδος, καὶ ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ διέβλεπε τὸ
ιδεώδες τῆς βασιλοπούλας του. Ἡ φύσις ἠνό-
ησεν αὐτὴν θαυμασίως. Ἡ θυγάτηρ διεπλάσθη
σωματικῶς κατὰ τὸν τύπον τῆς μητρός. Εἰς τὴν
κόμην τῆς ἐδώρησεν ὁ χρυσοὺς τὴν ξανθὴν στιλ-
πυδότητά του, εἰς τὸ μέτωπόν τῆς ἡ χιῶν τὴν
λευκότητά τῆς, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ὁ οὐ-
ρανὸς καὶ ἡ θάλασσα ἡμῶν τὰ χρώματα αὐτῶν.
Ἐπὶ δὲ τῶν παρειῶν τῆς ἁρμονικῶς συνηρμό-
σθησαν τὰ ῥόδα μετὰ τῶν κρίνων. Ἄλλα καὶ ἠθι-
κῶς ἡ θυγάτηρ διεμορφώθη οἷα καὶ ἡ μήτηρ. Ἡ
αὐτὴ κατὰ τὴν μορφὴν, ἡ αὐτὴ καὶ κατὰ τὴν
καρδίαν. Ὀραιοτέρα ἢ τὸ ῥόδον, καθαρωτέρα
ἢ ἡ χιῶν, ἀθωοτέρα ἢ ἡ περιστέρα, ἐβροτέρα
ἢ τὸ κρίνον, εὐδαεστέρα ὑπὲρ τὸν Ἄβανον,
συμπαθεστέρα ὑπὲρ ἀκτεῖνα ἠλιεκήν, τρυφερά,
γλυκεῖα, ἥσπιλος, ἁγνή, σέμνομα τοῦ ἔθνους
τῆς, ἐγκαλλώπισμα τοῦ οἴκου τῆς, ἰδεώδες κόρης,
παρθένος χριστιανῆ, μὲ χάριτες ψυχῆς ὑπερτέ-
ρας τῶν τελειοτέρων χριστιανῶν τοῦ σώματος.

Ἡ ἰδεώδης αὐτῆς ἁρμονία σώματος καὶ ψυ-
χῆς, κάλλους φυσικοῦ καὶ κάλλους ἠθικοῦ, κα-
τέστησε τὴν Ἀλεξάνδραν σεμνὴν καὶ πολῦτι-

μον ενδαλμα ήμων, ήσφάλισε δ' αυτή την εγκάρδιον αγάπην του Έλληνικού λαού. Η συμπαθεία αυτή, ή αγάπη αυτή, ή λατρεία αυτή, διετρανώθησαν περιφανώς κατά την έντεθθεν τελευταίαν αναχώρησίν της. Οία πανηγυρική και θλιβερά συγχρόνως προπομπή! Τα στήματα άνευφήμου ένφ οι όφθαλμοί έδάκρουν. Άνθη Άττικά έρρασαν την κεφαλήν εκείνην, ήν μετά μικρόν έμελλον να ράνωσιν ήνθη γαμήλια. Καί οτε ή φέρουσα αυτήν έμαξοστοιχία ξεκίνησε του έδάφους Άθηνών, βίλοι, ώσει, άπεχωρίζοντο της προσφιλεστέρας κόρης, της άγαπητοτέρας αυτήν αδελφής, βίλοι ήσθάνθησαν γλυκύ τι πένθος έν τη καρδιά των, μετά των δακρύων δέ γυναικών και νεανίδων έμίγνυτο δάκρυα αΐλαιζόντα τας τραχείας παρειάς ώρώμων άνδρών.

Η αυτή συμπάθεια, ή αυτή άφοσίωσις, ή αυτή αγάπη, δέν είνε ζήτημα οτι θα περιβάλλη την Άλεξάνδραν και έν τη νέα αυτής Πατρίδι. Θα είνε το χάρμα του συζύγου της, το σέμνωμα των συμπολιτών της. Όσα πλούτη και έν φέρει προς αυτήν ο Μ. Δοξέ Παύλος, αυτή τω φέρει τι άπείρως πολυτιμότερον, την παρθενηκήν και ένόρτεον κυρδίαν της. Καί αυτή μόνη έν ήτο ή προίξ της, θα ήτο και πάλιν ή πλουσιωτέρα προίξ. Άν ή κατά Σολομώντα γυνή είνε τιμιωτέρα λίθων πολυτελών, ή γυνή του Έθαγγελίου είνε πολυτιμότερα και μιας βλης αυτοκρατορίας και του κόσμου παντός, ο δ' ένθρονιζόμενος έν τη καρδιά αυτής είνε ο εδδαμυμύστατος των ανθρώπων. Καί τοιαύτη είνε ή βασιλόπισ Άλεξάνδρα. Ίδανικόν χριστιανής παρθένου, έσεται και πρότυπον χριστιανής συζύγου και χριστιανής μητρός.

Άπέρ της παρθένου ταύτης, υπέρ της συζύγου ταύτης, υπέρ της μητρός ταύτης, και υπέρ του συμβίου αυτής, έννοι και ή «Ανάπλαισις» τας θερμάς της εύχάς. Ο οδρανός του βίου των έσται πάντοτε άνέφελος και ή όδός αυτών κατεσπαρμένη δι' άνθέων.

Ουδέποτε δέ, ουδέποτε θα σε λησμονήσωμεν, προσφιλής κόρη της Ελλάδος. Καί έν άλλαχού ένεκλιματίσθης, υπό τον οδρανόν ύμωσ ήμων έγεννήθης, τον μέρα ήμων άνέπνευσας, τον ήλιον ήμων προσείδες και τα γαλανά ήμων κύματα σ' έλουσαν το πρότον, όπως δέ σ' ά' αναμνησθεσαι πάντοτε την γην ήμων και τον

οδρανόν και την θάλασσαν, τοιουτοτρόπως και ήμεις ουδέποτε θα σου έπιλησθώμεν. Η μαρμαρυγή της γλυκειάς μορφής σου, ή άκτινοβολία της άγνής και φωτοβόλου ψυχής σου, θα κατακυρώσωσιν ήμάς ήείποτε. Όταν, ένθυμουμένη την πατρίδα σου, θα ταυήσ τας πέφυγάς σου προς την χώραν ήμων, βλαι της φύσεως αι αύραι ές συνοδεύωσι την πτήσιν σου. Είς τας καρδίās ήμων θα εθρίσκησ τος αυτοός παλμούς, τους όποιους ήκουσας, οτε τελευταίον άπήρχασο έντεθθεν. Καί ήσαν έλλο συμπαθές ήστρον θα έλθη φέρων την λάμψιν του μεταξί ήμων, το ιδικόν σου δέν θέλει ώχρηιάση. Θα λάμπωσιν έξίσου φωτοβόλα, έξίσου προσφιλή. Το φως ήμων θα συγχέεται έν μια θεσπεσία λάμψει, άμρότερη δέ θα είσθε έν έν τη καρδιά ήμων, έν τη αγάπη ήμων.

Ω! χαίρε, χαίρε έσρά, άγνή, συμπαθής κόρη της Ελλάδος. Επί Σέ, επί τον εκλεκτόν της καρδίās σου και επί τα τέκνα ήμων, ήτινα είθε να Σας κυλιώσωσιν ως νεόφυτα έλαιών, είησαν αι εύλογίαι του οδρανού!

ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΥΛΙΣΜΟΣ, ΘΕΟΣ

Προς το Σεβαστόν Προεδρείον του Συλλόγου της «Αναπλάσεως.»

Συμφώνως τω της «Αναπλάσεως» κατασκευή προοράμιατι άποστέλλομεν ύμνν προς δημοσίευσιν, έν έγκριθί, μεταφρασιν εκ του Ίταλικού υπό τον τίτλον «Θεός, άνθρωπος, υλισμός».

Άπετελέσθη ή μετάφρασις αυτή εκ τεμαχίων κατ' έλογήν, ήτινα έλάβομεν, εις ένιατον συνάφαντες βλον, εκ των υπό διαφόρους τίτλους διδασχών, ως την λήξασαν άγλιαν Τεσσαρακοστήν έν Ρώμη εκόίησεν ο της Ίταλικής Εκκλησίας έξοχος ρήτωρ, Πατήρ Αδγουστίνος ο εκ Μοντεφέλτρον.

Σπουδασταί, καθηγηταί, πολιτικοί, δικασταί και πάσα, εκ του κόσμου των χρυσών αΐθουσών μέχρι και του τελευταίου εργάτου, κοινωνική τάξις, ήσαν οι άκραται των καθ' ήμέραν εκείνων εκ' εκκλησίας διδασχών, ήτινες, αυτού λαλούντος, έστεινογραφούντο, και τη έπομένη έντυποι άνεγινώσκοντο εδφημούμεναι υπό του Ρωμαέκου τύπου.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Κ. ΓΚΟΡΟΓΙΑΝΝΗΣ
Έν Λιβόρνφ, τη 26)14 Απριλίον 1889.

ΚΥΡΙΟΙ!

Άνδρες πεπλανημένοι, καταφρονοούντες την παγκόσμιον παράδοσιν μακρής αΐωνων σειράς, μη ύπολογίζοντες τα τρομερά μαθήματα της Ιστορίας, τα διδάγματα της φιλοσοφίας, καταπατούντες τα κοινωνικά συμφέροντα, της συνειδήσεως τος νόμους, άδυσώπητον έήφουξαν τον κατά του Θεού πόλεμον μετά μίσους άδικαλλάκτου.

Καί ύμωσ ο κόσμος δέν είνε μάζα άκίνητος. Η φύσις δέν ύπάρχει ως κέντρον βλης νεκρής, άλλ' ως κέντρον κινήσεως, ένεργότητος και ζωής. Από των άστέρων, οΐτινες σφάίρονται έν τη άπειρία του διαστήματος, μέχρι του κρουσάλλου, βστις βραδέως σχηματίζεται έν τοις εγκάτοις της γής' από της χρυσάλιδος, ήτις περιγύζει από ήνθους εις ήνθος, μέχρι του άετού, βστις εις τα ύψηλότερα ύπαταται του ήερως στρώματα' από του σκόληκος, βστις υπό τα φύλλα έρπει, μέχρι της κινήσεως των ιδεών του ανθρώπινου πνεύματος, ρεθμα πλατύν ένεργότητος και ζωής διασχίζει τον κόσμον.

Η κίνησις αυτή είνε κανονική και εύτακτος, ή δέ του παντός δεσπόζουσα και έν εκάστφ αυτού μέρει τάξις επιβάλλεται εις την προσοχήν μας.

Αυτή παρατηρείται πανταχού, εις των οδρανών τα βιάθη ήσον και εις τα έλάχιστα ύντα, δι' όφθαλμού γυμνού ή με τα ισχυρότατα άπλισμένου όπτικά όργανα. Πώς εξηγείται ή τάξις αυτή; Τινές ώμίλησαν περι τυχαίων και άναγκαιών της βλης συμπάσεων.

Α! τυχαίαι συμπτώσεις!!!

Καί τί άλλο είνε αύται είμη ή τύχη; Ουδέις δύναται να πιστεύση την τύχην, δι' αυτή είνε ή αίτία οΐασθήποτε συνδιατάξεως άνάγκη αίτίας τινος άμέσου.

Άλλοι όμιλοσιν περι νόμων φυσικών. Καί τί είνε οι νόμοι ούτοι; Είνε ή εκδήλωσις της διανοίας, άλλ' ούχι ή διάνοια αυτή. Είνε όργανα την αίτιαν άναγγέλλοντα.

Όσον άναγκαία είνε ή σφαιρικότης της γής περι τον ήλιον στρεφομένης, όπως εξηγηθί ή της ήμέρας και της νυκτός ύπάλληλος διαδοχή, τόσον άναγκαία είνε και ή του Θεού ιδέα, όπως εξηγηθί ή τελειότης και ή τάξις του παντός.

Έπ' άληθεία, ή τάξις αυτή παρίσταται υπό

δύο ύψεις: ή ως σύστημα νόμων, ή ως σύστημα μέσων έπιτηδείων προς τινα σκοπόν. Υπό την πρώτην ύψιν το σύμπαν είνε λογικόν, υπό την δευτέραν μετά προνοίας πεποιημένον, και εκφρασις ήρα της διανοίας και της σκέψεως.

Παρατηρήσατε την φύσιν: το λείριον, το όποϊον άνοίγει την άνοιξιν, ή ήμπελος, ήτις άνθεται και καλύπτεται με φύλλα, βραδύτερον δέ με τας κομφάς αυτής σταφυλίδας, τα φαινόμενα πάντα, βσα προ των όφθαλμών μας εξελίσσονται, δέν όμιλοσιν ήμιν περι τινος ύπερτάτης διανοίας το πών κατευθυνούσης προς το προσήκον τέλος;

Ω έπιστήμονες, ώ φιλόσοφοι! όταν ή έπιστήμη σάς έδειξ τα βαθύτερα της ζωής μυστήρια, ώ! είπατε, τί σάς άπέδειξε και ως προς την ύπαρξιν του Θεού;

Όταν το μικροσκοπίον σάς περιγράφη το φύλλον έν βλη αυτού τη ένδοτάτη συστάσει' όταν σάς το δεικνύη συνεπτυγμένον ούνω κατά τον χειμώνα, όπως ή μήτηρ ένεελίσσει το τέκνον αυτής έν τοις σπαργάνοις' όταν σάς δεικνύη τον ζωϊκόν χυμόν, θερμόν υπό των άκτίων του ήαρινού ήλιου, κυκλοφορούντα δια των κλάδων και μέχρι των ύφών δεικνούμενον του όφθαλμού των φυτών' όταν σάς δεικνύη το φύλλον βαθμηδόν άναπτυσσόμενον και βλας εκείνης τας στεφάνας, δι' ών άναπνέει την άτμόσφαιραν, και ήτινες, εκείθεν λαμβάνουσαι τροφήν, άποδίδουσιν ήγεινόν άέρα όταν σάς δεικνύη την καλλονήν της χλόης εκείνης, έφ' ήν ή ύρασις ήδέως άναπαύεται... τί έξάγετε;

Έρωτήσατε όντιναδήποτε, έρωτήσατε την φωνήν του κοινού νοΐ, την φωνήν εκείνην, ήτις δέν άπαύεται, και θα σάς άπαντήση: «Η κατάδειξις της ύπάρξεως του Θεού έπιτεθειόσθαι».

Η επιστήμη έμελέτησε τας θυέλλας, την θερμότητα, τον βλαστόν τουτον της ζωής, άνέλυσε το φλέγον πυρ καθ' βλα αυτού τα στοιχεΐα, και άνεκάλυψε και τας βλας έτι τας συνιστάσας τον ήλιον' περιέγραψε τον άνθρωπον καθ' βλα αυτού τα όργανα... Άλλ' ύπάρχει τις λοιπόν, ο ποιήσας τα μεγαλοπρεπή έργα ταύτα; Καί τίς είνε; Η τύχη; Η δύναμις της φύσεως;

ΙΓ'.

— « Ἐλπίς μου, ἀποκρίνομαι ἐγώ, φιλότι, ποῖον ὁ λόγος σου σταλάξουσι γλυκύτερος μεγέλαν ! Ὡς, πότιξέ με, πάτιξέ, ὡ οὐρανία δρόσος »
 σου ἔγενε θεά μοι ἦτο φρεσὶ ! καὶ ἡ ὕψις νόσος ἔην δὲ σὺ ἀχώριστος ὑπάρχεις σὺντροφός μου, καὶ τοῦ ταρτάρου ἀφεγγής ἡ ρυῖθ θὰ εἶνε φῶς μου.
 Ἐλπίς μου, μένε μετ' ἐμοῦ καθ' ὅλον μου τὸν βίον καὶ μένε μετὰ πάντων μου τῶν φίλων καὶ αἰκείων.
 Ὁ λόγος σου πᾶν τύπτειαν ἀνθρώπινον δε νροσόση, ἄς μὴ ὑπάρξῃ οὗς θνητοῦ χαρὸς νὰ σε ἐκκοῖση.
 Πιῆ με ἀφήσῃ, ὡ Ἐλπίς ἐγὼ δὲν θὰ δ' ἀφήσω φοβόμαι μήπως ἔνευ σοῦ, Ἐλπίς, αὐτοκτονήσω. Καὶ πῶς νὰ μὴ σε ἀγαπῶ, καὶ πῶς νὰ μὴ σε θέλω, ἰπόταν, μένων ἄνευ σοῦ, τὸ πᾶν νὰ χάσω μέλλω ; Ἄλλὰ, εἰπέ μοι, ὡ Ἐλπίς, πῶς θὰ διατελέσω, ἔχων τὴν ἐθνοικον τὴν σὴν, νὰ μὴ τὴν ἀπολέσω ; Εἰπέ εἰ θέλεις νὰ ποιῶ, νὰ μὴ μ' ἐγκαταλίπῃς εἰς ἀπογνώσεως βυθὸν καὶ εἰς πνομένα λίπη.
 — « Ἐγώ, μοι εἶπεν ἡ Ἐλπίς, Θεοῦ ὑπάρχω πνεῦμα, καὶ πνέω ἔπου νέβει μοι τὸ Ἴψηλόν του νεύμα. Ἀγάπης οὐα ἀδελφῆ καὶ πίστεις τεχνίων καὶ μύθησ διαικὸς χαρὸς, καθ' ὅλον σου τὸν βίον θὰ μένω μετὰ σοῦ πιστή, ἔην ἡ πίστις ἔδωκε ὑπάρχη ἐν τῇ σῆ ψυχῇ καὶ ἡ ἀγάπη δρόσα. Ὅσον ἀσέβεια ψυχῆς καὶ ἔπου ἀπιστία καὶ ἔπου ἀμετάφρατος ὑπάρχη ἀμαρτία, φεύγει ἐκείθεν ἡ Ἐλπίς καὶ τὴν ἐγκαταλείπει ἐν ἀπογνώσεως βυθῷ καὶ ἐν ἀλίμητο λίπη ».

ΙΔ'.

— Ἐλπίς μου ὡ ἀγαπητή, ἐγὼ τῇ εἰκον τέλος, τῶν ἡδυφθόγγων λόγων σου μ' ἐμάγευσε τὸ μέλος. Θὰ προπαθῶ διηρεκὸς τοῦ Ἰησοῦ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην ἐν ἐμοὶ νὰ ὑπογράψω πλειότην, ὡς μὴδέποτε ἀπ' ἐμοῦ Ἐλπίς ἀποχωρήσῃς καὶ ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ πᾶρ τοῦ ἔθους με βυθίση.
 — Ὁμοῖον θὰ μένω μετὰ σοῦ » μοι εἶπεν ἡ Ἐλπίς μου.
 — Ναί, μένε, εἶπον καὶ ἐγώ, ὡ χάριμα τῆς ψυχῆς μου.
 Κ. ΔΙΑΛΕΞΙΜΑΣ.

ΜΟΙΚΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Καθὼς ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐδρίσκει τὴν ἀληθῆ ἀντὶς ἱκανοποιήσιν ἐν τῇ γνώσει τῆς ἀληθείας, καὶ δὴ τῆς ὑψίστης ἀληθείας, τοῦ Θεοῦ, οὕτω καὶ ἡ θελήσιν αὐτοῦ εὐρίσκει τὴν ἀληθῆ ἀντὶς ἱκανοποιήσιν ἐν τῇ ἀπολαύσει τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ δὴ τοῦ ὑψίστου ἀγαθοῦ, τοῦ Θεοῦ. Κατὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶνε καὶ ἡ ὑψίστη ἀλήθεια καὶ τὸ ὑψίστον ἀγαθόν, ἔπειτα ἐντεῦθεν δε ὁ χριστιανισμὸς, ὁ ὁποῖος μόνος διδάσκει τὸν ἄνθρωπον τὴν ὑψίστην

ἀλήθειαν, ὁ αὐτὸς καὶ πάλιν δύναται νὰ διδάξῃ τὸ ὑψίστον ἀγαθόν καὶ τῷ ὄντι μόνος ὁ χριστιανισμὸς, ὁ ὁποῖος ἱκανοποιεῖ πάσας τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος, ἱκανοποιεῖ καὶ πάσας τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως διότι μόνος αὐτὸς διδάσκει τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀληθῆ ἀντὶς ὁμοῖον τὸν Θεόν, πρὸς τὸν πλησίον καὶ πρὸς ἑαυτόν, δηλ. ἱκανοποιεῖ πάσας τὰς ἠθικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας. « Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν » (Λουκ. Ι'. 27), ἰδοὺ ἡ βέσις τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς εἰς ταύτας τὰς δύο ἐντολὰς « κρεμαυται, ὡς λέγει τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, ὁ νόμος καὶ οἱ προφηταὶ » (Ματ. κβ'. 40), δηλ. περιέχονται κατ' οὐσίαν ὅλα τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, τὸν πλησίον καὶ ἑαυτόν, ὅλα ἐπομένως αἱ ἀρεταί. Καὶ τῷ ὄντι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ἐντολῇ τῆς πρὸς τὸν Θεόν ἀγάπης περιέχεται ἀπ' ἐνὸς μὲν ἡ πίστις εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ, ἀπ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐλπίς εἰς τὴν ἐσπλαγγχνίαν Αὐτοῦ, δύο ἀρεταί, ἐκ τῶν ὁποίων πηγάζουσιν ὅλα τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ὡς ἀντικείμενον τὸν Θεόν ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ ἐντολῇ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης περιέχονται ἀπ' ἐνὸς μὲν ἡ ὁμοῖοι καὶ ἡ προέτης, ἀπ' ἑτέρου δὲ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἐλεημοσύνη, ἀρεταί, ἐκ τῶν ὁποίων γεννῶνται ὅλα τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ὡς ἀντικείμενον τὸν πλησίον ἐξ ἀμοτέρων δὲ τῶν δύο τοῦτων ἐντολῶν προέρχεται ἡ μεγάλη ἀρετὴ τῆς ἀνταπαρνήσεως, ἀρετὴ, καθ' ἣν ὁ χριστιανὸς οὐ μόνον ἀπαρνεῖται τὰς ματαίας καὶ προσκαίρους τοῦ κόσμου τοῦτου ἡδονὰς, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀνάγκῃ θυσιάζει καὶ αὐτὴν ἐκ τὴν σωματικὴν αὐτοῦ ζωὴν χάριν τῆς μίσε ἀρχῆς, τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὸν πλησίον. Ὁ ἀγαθὸν λοιπὸν τὸν Θεόν καὶ τὸν πλησίον, πράγματι ἐκπληροῦ ὅλον τὸν νόμον διότι ἐντεῦθεν καὶ μόνον μανθάνει νὰ λατρεύῃ τὸν Θεόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ ἐντεῦθεν καὶ μόνον μανθάνει νὰ φροντίξῃ καὶ μεριμνήσῃ περὶ τῆς ὑλικῆς, ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς προαγωγῆς τῶσον τοῦ πλησίον, ὅσον [καὶ ἑαυτοῦ] ἐντεῦθεν τέλος καὶ μόνον μανθάνει νὰ πραγματοποιῇ τὸ ἀγαθόν ἕνα ὁ χριστιανισμὸς διὰ

μὴς ἐντολῆς, τῆς ἀγάπης, διδάσκει πολὺ περισσότερα, παρ' ὅσα εἰδίδαζαν πάντες οἱ νομοθέται καὶ οἱ σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος. Ὅποια θεία ὄντως νομοθεσία ! νομοθεσία, ἡ ὁποία βλάσιν μὲν ἔχει τὴν ἀνταπαρνήσιν, μέσον δὲ τὴν ἀπόλυτον ἀγάπην καὶ σκοπὸν τὴν ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόσπασιν καὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ ἔνωσιν ! καί, μόνῃ ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ἀνθρώπου φύσεως τόσον εὐτελεῶς ἱκανοποιεῖ πάσας τὰς ἠθικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας, ὥστε κανονίξει ὅλον αὐτὸ τὸν βίον, τὸν τε ἐξωτερικὸν καὶ τὸν ἐσωτερικὸν μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων τῆς καρδίας κινήματων αὕτη μόνῃ καταδικάζει τὸ ἐγγλημα οὐ μόνον ὅταν ἡ χεὶρ τὸ πράττει, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἡ καρδία τὸ συλλαμβάνῃ αὕτη μόνῃ ἀποφαίνεται ὅτι ἡ ἐπιθυμία δυνατὸν νὰ εἶνε ἀμαρτία, τὸ βλάμμα μοιχείαν, ὁ λογισμὸς κακία αὕτη μόνῃ τέλος σκοπεῖ τὴν ἐκρίζωσιν τῆς κακίας, τὴν ἀνύψωσιν τῆς θελήσεως, τὴν ὁμοῖοσιν πρὸς τὸν Θεόν διότι αὕτη μόνῃ λέγει « ἔσεσθε τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατήρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι » (Ματ. ε'. 48). ὁπόσον ὑψηλὴ καὶ ὠραία ἡ διδασκαλία αὕτη τοῦ Ναζωραίου ! « τίς ἡ διδαχὴ ἡ καινὴ αὕτη ; » (Μάρκ. α'. 27), ἀληθῶς « οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος », ὡς οὕτως ὁ ἄνθρωπος » (Ἰωάν. ε'. 27).

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι ἐν τῷ πρὸ Χριστοῦ κόσμῳ κατώρθωσαν ἡ φιλοσοφία νὰ φθάσῃ εἰς ὠραίας ἠθικὰς θεωρίας, ἀλλ' ὅμως οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ καταστήσῃ αὐτὰς πραγματικὰς, οὐδέποτε μετέβαλε τὴν θεωρίαν εἰς πράξιν. Τοῦτο εἶνε τῶσον τιμὴ προνόμιον μόνου τοῦ χριστιανισμοῦ διότι μόνος ὁ χριστιανισμὸς παρέχων εἰς τὸν ἄνθρωπον τελειότητα ἠθικῆς κώδικα παρέχει εἰς αὐτὸν συνείδησαν δύναμιν, τ. ε. τὴν θεῖαν χάριν, ἡ ὁποία εἶνε τὸ ἀληθὲς φάρμακον τῆς ἀσθενείας τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως καί, ἐκ τῆς θεῖας χάριτος προέρχεται ἡ θουμασία τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ἐπεέργεια ἐπὶ τὴν καρδίαν καὶ τοῦ μύλλον διεφθαρμένου ἀνθρώπου τοῦτο οὐ μόνον ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ, ἀλλὰ καὶ ἡ πειρὰ ἐπιβεβαιοῖ διότι ποῖα ἕλλη διδασκαλία δύναται νὰ ἐκρίζωσῃ τὰς τρεῖς ἀμάρτυρας ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου ἡμῶς, τοῦ

ἐγωισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγκλείει τὸν ἄνθρωπον ὑπερήφανον ἐν ἑαυτῷ, τοῦ μίσους, ὑπερκαθιστῆσθ' αὐτὸν ἴδιον καὶ βίαιον, καὶ τῆς ἠδονπαθείας, ἡ ὁποία ὑποδοῦλοι αὐτὸν εἰς τὴν ὕλην, καὶ ἄντ' αὐτῶν νὰ ἐμρυτεύσῃ τὰς τρεῖς ἀμύστους εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον ἀρετῆς, τῆς ταπεινοφροσύνης μέχρις ἀνταπαρνήσεως, τῆς ἀνοχῆς μέχρι τῆς ἀγάπης καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ τῆς ἐγκρατείας μέχρι τῆς ἀποχῆς καὶ ἐπ' αὐτῶν πολλὰκις τῶν ἀθῶων τοῦ κόσμου τοῦτου ἀπολαύσεσιν ; ποῖα ἕλλη διδασκαλία, λέγω, δύναται νὰ ἀναγεννήσῃ τοιοῦτοτρόπως τὴν καρδίαν ; οὐχὶ ὁ χριστιανισμὸς ; οὐχὶ ὁ χριστιανισμὸς εἶνε ὁ ὁποῖος καταβάλλει τὰς κεραινοὺς ὁρμάς, τὰς κακὰς ἐπιθυμίας, τὰ φοβερά πάθη ; οὐχὶ ὁ χριστιανισμὸς εἶνε ὁ ὁποῖος ἐμπνεῖ τὰς εὐγενεῖς τάσεις, τὰς καλὰς διαθέσεις, τὰ γενναῖα αἰσθήματα ; ... ἀλλὰ τοσοῦτων ἀπειρῶν εὐεργεσιῶν εἰς τε τὴν θέλησιν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου πρῶτον γίνονται ὁ χριστιανισμὸς καὶ σὺ, ἄνθρωπε, ἀμφιβόλλεις περὶ τῆς ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ἀλλ' ἐὰν αἱ προλήψεις σου, τὰ πάθη σου ἢ ἄλλο τι ἐλατήριον σὲ κωλύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἑυθμίσης τὸν βίον σου κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ ὁποῦ καὶ τῶν ὁμοίων σου περιφρονοῦμένου Ναζωραίου, μάταιε ἄνθρωπε, μὴ προφασίζεσαι προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις μονολογῶν τὸ « Ἐκ Ναζαρετ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι ; », ἀλλ' « Ἐρχου καὶ ἴδε ». Ναί ! « Ἐρχου καὶ ἴδε » ὅτι μόνος ὁ χριστιανισμὸς ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, τὴν παρηγορίαν τῆς καρδίας, τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς. « Ἐρχου καὶ ἴδε » ὅτι μόνος ὁ χριστιανισμὸς κατήργησε τὴν μυστηρῶν ἐκείνην τῶν ἀρχαίων δουλείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο καταθεδικασμένον τὸ πλείστον μέρος τῶν ἀνθρώπων. « Ἐρχου καὶ ἴδε » ὅτι μόνος ὁ χριστιανισμὸς ἀνύψωσε τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ἀληθῆ ἀντὶς ἀξίαν, ἐνθ' ἄλλοτε ἐθεωροῦτο ὡς ἄπλοῦν ἔργαρον τῶν ἐπιθυμιῶν τοῦ ἀνδρός. « Ἐρχου καὶ ἴδε » ὅτι μόνος ὁ χριστιανισμὸς ἀνεκίρνωσ' τὰ βρέφη ὡς τέκνα Θεοῦ καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας τοῦ οὐρανοῦ, ἀπαλλάξας οὕτως αὐτὰ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε θεωροῦντες αὐτὰ ὡς ἀπλὰ κτήματα ἐφόρνεον ἀδιαφόρως πρὸ τῆς γεννήσεως ἢ μετ' αὐτῆν. « Ἐρχου καὶ ἴδε » ὅτι μόνος ὁ χριστιανισμὸς ἐποκηρύχας τὸν φυλατισμὸν ἀντεισηγα-

γε την γενικήν ἀγάπην καὶ ἀδελφουσύνην. Ἀλλὰ καὶ τί σοι ἀπαριθμῶ τὰ ἀναβίδημα τῶν χριστιανισμοῦ ἐδεργετήματα καὶ γεννήματα; Ἐρχοῦν καὶ ἴδε» μόνον τοὺς ἀρίστους καὶ μεγάλους χαρακτηήρας, τοὺς ὁποίους παρήγαγε καὶ παράγει ὁ χριστιανισμὸς καὶ ἀμέσως θέλει πεισθῆ περὶ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ καὶ ποῖα ἄλλη μεγαλειτέρα καὶ τραυτοτέρα ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τοῦ χριστιανισμοῦ ἢ τὸ νέφος τῶν Ἁγίων, οἵτινες ὡς ἀστέρους πολύφωτοι ἐλαμψαν καὶ λάμπουσιν ἐν τῷ νοητῷ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματι πρὸς δόξαν μὲν Θεοῦ καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ, καταισχύνην δὲ τῆς σκοτίας καὶ διεστραμμένης τῶν ἐπίστων γενεᾶς; καὶ! οἱ Ἁγιοί, οἱ μεγάλοι οὗτοι χαρακτηήρες, πρὸκεινται εἰς ἡμᾶς λαμπρότατον τῆς ἀληθείας τοῦ χριστιανισμοῦ μαρτύριον ἢ φιλοσοφία δύναται νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἄνδρας ὁποσοῦν ἐναρέτους, οὐδέποτε ὅμως καὶ Ἁγίους δύναται νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἄνδρας μεγαλοφυεῖς, οὐδέποτε ὅμως καὶ μεγάλους χαρακτηήρας δύναται τέλος νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἄρτια ἠθικότητος ἰδανικά, ἀλλ' οὐδέποτε καὶ παραδείγματα μόνος ὁ χριστιανισμὸς κέκτηται ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ θεανθρώπου ζῶν ἠθικῆς τελειότητος παράδειγμα. Ἡ μίμησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ ἐπὶ τῆς γῆς βίῳ, ἰδὼν τὸ ἔξοχον σύμβολον τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ἐντεῦθεν τὸ ἀκατάβλητον καὶ ἀνεξάντλητον τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς ζωτικότητος ἐντεῦθεν τὰ ἀπειράριθμα πλήθη τῶν μιμητῶν τοῦ Σωτῆρος ἐντεῦθεν τὸ γενναῖον ἐκείνο καὶ ἱερὸν τάγμα τῶν χριστιανῶν ἡρώων, τοὺς μάρτυρας λέγω. Οἱ ἄνθρωποι συνήθως θανυμάχουσι καὶ ἐκθειάζουσι τὴν μεγαλοφυΐαν, ἢ ὅποια οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἐν ἄπολῳ τῆς φύσεως δῶρον πῶς ὅμως περισσότερο πρέπει νὰ θαυμάζουσι καὶ ἐκθειάζουσι τὴν ἀρετὴν, ἢ ὅποια εἶνε ὁ ἀγὼν τῆς θελήσεως, ὁ ἠρωϊσμὸς τῆς καρδίας; ὁποῖος τῷ ἦντι ἠρωϊσμὸς ὑπάρχει παρὰ τοῖς χριστιανοῖς μάρτυσι πάντοτε μὲν καὶ πανταχοῦ, μάλιστα δὲ κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας τοῦ χριστιανισμοῦ! Θεέ μου! ὅποιον ἔξνον θέμα! οὔτε οἱ σταυροί, οὔτε οἱ τροχοί, οὔτε αἱ πυραί, οὔτε οἱ σιδηροὶ βιχυες, οὔτε οἱ ὀδόντες τῶν ἀργίλων θηρίων, οὔτε τὰ λοιπὰ παντοειδῆ βασανιστήρια καὶ κολαστήρια κατάρθουν ν' ἀποθαρρύνουσι τοὺς γενναίους ἐκείνους τοῦ Ναζωραίου μάρτυρας, μάρτυρας πάσης τάξεως καὶ πάσης

ἡλικίας! ἢ ὁπομονὴ τῶν βασανιστῶν ἐξηγῆται το μᾶλλον ἢ ἢ εὐστάθεια μᾶς νεαρῶς μάρτυρος! πόθεν ἀρὰ γε ὁ ὑπεράνθρωπος οὗτος ἠρωϊσμός; πόθεν ἢ ὑπερφυσικὴ αἰτή εὐστάθεια; τὸ ἔκτακτον τοῦτο φαινόμενον τοῦ χριστιανισμοῦ ἀναγκάζει ἡμᾶς ν' ἀποδεχθῶμεν ἐν τοῖς μάρτυσιν ἀνώτερον τινα δύναμιν, δύναμιν ἀναγκάζουσαν ἡμᾶς ν' ἀναφανήσωμεν μετὰ τοῦ ἱεροῦ Ἰουστίνου, τοῦ φιλοσόφου καὶ μάρτυρος «Ταῦτα ἀνθρώπου οὐ δοκεῖ τὰ ἔργα, ταῦτα δύναμις ἐστὶ Θεοῦ».

Τοιαῦτοι οἱ ἠθικὸι καρποὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, καρποί, οἱ ὁποῖοι εἶνε τοσοῦτον ὠφέλιμοι εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὥστε ἀποβαίνουσι φῶς μὲν εἰς τὴν διάνοιαν αὐτοῦ, δύναμις δὲ εἰς τὴν θέλησιν καὶ ζωὴ εἰς τὴν καρδίαν. Ὡς πάντες ὑμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐρεῖθητε αὐτῶν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς γῆς, εἰπατε ἡμῖν ποῖα φιλοσοφία ἢ ἄλλη τις θρησκεία δύναται νὰ παρουσιάσῃ τοιαύτην ἠθικὴν ἀναγέννησιν; ποῖα φιλοσοφία ἢ ἄλλη τις θρησκεία ἠδυνήθη νὰ προαγάγῃ τοσοῦτον τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν διὰ τῆς μεταδόσεως τῶν ἀληθειῶν τῆς διανοίας, καὶ τῶν ἀρετῶν τῆς θελήσεως καὶ τῆς καρδίας; οὐχὶ ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία; οὐχὶ αὐτὴ ἀπὸ δεκά ἐννέα ἡδη αἰῶνων εἶνε ἡ ἀλήθεια τῶν διανοιῶν, ἢ δύναμις τῶν θελήσεων, ἢ ζωὴ τῶν καρδιῶν, τὸ νοητὸν φῶς ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου; Διανοιαὶ εὐλακρονεῖς καὶ ἔξοχοι, δύνασθε ν' ἐρηγήθητε τὴν ἀλήθειαν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ὑπὸ τοῦ φαιδρῶς τῆς ὁποίας ὀδηγοῦμεθα ἀνακαλύπτετε καθ' ἐκάστην νέαν ἀλήθειαν; Καρδίαι εὐθεῖς καὶ γενναῖαι, δύνασθε νὰ μὴ ἀγαπάτε τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκετε τὴν κατηγόριαν τῶν θλίψεων σας, τὴν πλήρωσιν τῶν πόθων σας, τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν σας; ἐρευνήσατε, ἐρευνήσατε ὅλας τὰς ἐποχάς, καὶ εἰπατέ μοι, ποῖαι ὑπῆρξαν αἱ γονιμώτεραι διανοαί, αἱ ἰσχυρότεραι θελήσεις, αἱ ὑψηλότεραι καρδίαι.

Ἡ καθ' ἡμέραν πεῖρα τὸ μαρτυρεῖ, ἢ ἱστορία ἐπίσης τὸ ἀνακηρύττει. Ὁ χριστιανισμὸς διὰ τῆς ἠθικῆς του ζωῆς καὶ δυνάμεως ἐνεκίνησε τὸν ἀρχαῖον κόσμον καὶ προήγαγεν αὐτόν. Ὁ χριστιανισμὸς ἀνύψωσε τὰ πρόσωπα, ἐξήρνησε τὰς οἰκογενεῖας, κατηγγάισε τὰς κοινωνίας, ἔθρυσεν τὰς πόλεις ἐπὶ τοῦ δικαίου καὶ τῆς

ἐλευθερίας. Ἐν αὐτῷ ἐκλάμπει ἡ ἠθικὴ τάξις ἐκείνη αὐτοῦ ἀνακύπτει ἡ ἠθικὴ ἀναρχία. Ἐὰν δὲ ἐν μέσῳ τῆς συγχρόνου παντοδαπῆς συγχύσεως ἔχωμεν τὴν ἀνάγκην τῆς ἠθικῆς τάξεως, ὁ χριστιανισμὸς καὶ πάλιν, μόνος αὐτὸς δύναται νὰ ἐγκαθιδρύσῃ αὐτὴν ἐν ἡμῖν.

Ἐγραφον ἐν τῇ Πνευματικῇ Ἀκαδημίᾳ Κιέβου

ΡΑΦΑΗΛ ΑΒΑΪΝΗΣ
Ἱεροδιάκονος.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐν Μόσχῃ πρὸ τινῶν ἐτῶν τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ῥοιδίου Μητροπολίτου Ἰννοκεντίου, ὅστις αὐτὸς οὗτος ἔσθ' ἐτη περίπου ἦν κήρυξ τῆς πίστεως καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν χριστιανισμὸν πολλὰς χιλιάδας ἔθνικῶν ἐν ταῖς ἀπομακρυσμέναις χώραις τῆς Σιβηρίας, συνέστη ἰδιαιτέρα ἐταιρία, προτιθεμένη νὰ βοηθῇ τοὺς κήρυκας τῆς πίστεως καὶ νὰ συνεργῇ εἰς διάδοσιν αὐτῆς μετὰ τῶν μὴ πιστευόντων ἔθνικῶν καὶ λοιπῶν ἐν τῇ φωσιστικῇ χώρῃ, καὶ ἐὰν εὐδοκήσῃ ὁ Θεός, καὶ ἐν ἄλλαις γειτονικαῖς χώραις τῇ Ρωσσίᾳ. Ἡ ἐταιρία αὕτη, ἢ ὀρθόδοξος μισσιοναρικὴ ἐταιρία εὐρίσκειται ὑπὸ τὴν ὑψίστην κηδεμονίαν τῆς αυτοκρατορίας τῆς Ρωσσίας, ἔχει πλέον τῶν 7 χιλιάδων μελῶν καὶ δαπανᾷ ἐτησίως διὰ τὰ ἔργα τῆς διάδοσεως τῆς πίστεως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη περίπου 150,000 ρουβλίων. Ὁ ὑπὸ τῆς ἐταιρίας ἐκλεγείς Σύλλογος, διατελῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μητροπολίτου Μόσχας, καταρτίζεται νὰ ἀποστῇ ἱκανοὺς κήρυκας τῆς πίστεως, ἀποστέλλει αὐτοὺς εἰς ἐκείνας τὰς χώρας, ὅπου πολλοὶ οἱ μὴ πιστεύοντες, μεριμνᾷ περὶ τῆς συντηρήσεως αὐτῶν ἐν τῷ τόπῳ τῆς διακονίας, δίδει αὐτοῖς ἄσυλον κατὰ τὸ γῆρας, δίδει βοήθειαν ταῖς οἰκογενεαῖς αὐτῶν μετὰ θάνατον, φροντίζει περὶ οἰκοδομῆς ναῶν τοῦ Θεοῦ καὶ σχολῶν διὰ τοὺς νεοπαίστους χριστιανούς, ἐκδίδει μεταφράσεις ἐκκλησιαστικῶν καὶ λειτουργικῶν βιβλίων διὰ τὰς ἀλλογενεῖς φυλάς, ὧν ἐν μέσῳ ὁ χριστιανισμὸς διαιδέεται, ἀποστέλλει τοῖς νεωσὶ ἐπιστρέψασιν σταυροὺς, ἱερὰς εἰκόνας, βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἄλλα διδασκτικὰ φυλλάδια, ἱατρικὰς βοήθειας κτλ. Ἀπὸ τῶν ἐνεργειῶν τούτων ἐτησίως προσ-

τίθενται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ χιλιάδες πιστευόντων. Οὕτως ἐν Ἰαπωνίᾳ ἦτις εὐρίσκειται πέραν τῆς Ἀνατολικῆς Σιβηρίας ἐν ἀποστάσει ἀπὸ τῆς Μόσχας πλέον τῶν 10000 βερστίων ὅπου πρὸ 20 ἐτῶν δὲν ὑπῆρχον ἔτι καὶ ἀρχαὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, ὑφίσταται ἤδη κανονικῶς διαργανωμένη ὀρθόδοξος ἐπαρχία μετὰ 13, 958 χριστιανῶν, 16 ἱερωμένων, καὶ πολλῶν ἱεροκηρῶν (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπιστρεφέντων Ἰαπώνων), μετὰ 148 ἐκκλησιῶν, μετὰ πνευματικοῦ σεμιναρίου κατηχητικῆς Σχολῆς, γυναικείας μισσιοναρικῆς σχολῆς, καὶ τινῶν σχολῶν διὰ τοὺς νέους καὶ τὰ κοράσια. Καὶ ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ Τουρκιστάν, τῇ οὐ πρὸ πολλοῦ προστεθείσῃ τῇ Ρωσσίᾳ, ἰδρύεται ὀρθόδοξος μονή, παρὰ τὴν λίμνην Ἰσσίκ-Κουλέ, ἐπὶ σκοπῷ διαδόσεως τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν μέσῳ τῶν εἰδολολατρῶν Κιργίσιων.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἔργα τῆς ὀρθόδοξου μισσιοναρικῆς ἐταιρίας ἐπεκτείνονται καὶ ὅπου διοργανοῦνται ὀρθόδοξοι ἱεροποστολαὶ καὶ ἔρχεται διαδιδόμενος ὁ χριστιανισμὸς, χρειάζονται νέοι κήρυκες, νέοι ἐκκλησίουι, νέοι σχολαί, νέοι μέσοι πρὸς ὑποστήριξιν καὶ ἔκτασιν τοῦ ἔργου, γίνονται συχνὰ ἐκκλησίες πρὸς τοὺς χριστιανούς ὀρθόδοξους, ὅπως βοηθῶσι τὴν ἐταιρίαν ἐγγρηφόμενοι μέλη αὐτῆς καὶ καταβάλλοντες ἐτησίαν τριῶν ρουβλίων εἰσφορὰν.

Τοιαύτη εἶνε μία σπουδαιατῆ ἀποψις τῆς ὀρθόδοξου χριστιανικῆς κινήσεως ἐν Ρωσσίᾳ. Οἱ δεξάμενοι παρ' ἄλλων τῶν χριστιανισμῶν, ἐπιτελοῦντες ὅ ἔχουσι καθήκον νὰ εὐεργετήσωσι δι' οὗ αὐτοὶ ἐθηρογρηθήσαν ἀγαθοῦ, διαδίδουσι μετὰ θεῖου ζήλου τὴν ὀρθόδοξον πίστιν μετὰ τῶν ἀπίστων, τοιοῦτοτρόπως δὲ, ἐνῶ ἀποκτῶσιν αὐτοὶ δικαίωμα ζωῆς αἰωνίου καὶ εἰσάγουσι καὶ ἄλλους εἰς αὐτήν, ἐξυπαρτετοῦσιν ἅμα τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸν πολιτισμὸν καθὸ διαδίδοντες τὴν πίστιν ἐκείνην, ἥς αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ κατὰ τὰ διδάγματα τῆς ἱστορίας εἶνε ἀπαραιτήτοι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἡμέρωσιν καὶ πρόοδον, καὶ εἰς τὴν κατῆχυσιν τῶν ὁποίων ὀφείλει ἡ ἀνθρωπότης τὴν ἠθικὴν ζωὴν τῆς καὶ ὁ πολιτισμὸς ὅτι κάλλιστον καὶ τιμιώτατον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΘΩΜΕΝ

Ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἀνωτέρω εἰδήσεως, ἦν ἐν ταῖς στηλαῖς τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀνεργά-
ψαμεν, ἐν Ρωσσίᾳ δὲν ἐλλείπουσιν οἱ πιστοὶ
στρατιῶται τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, πρὸς ἐν-
ρυτέραν δ' αὐτῆς διάδοσιν καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς
ἀγαθῶν ὑπάρχει ἱεραποστολικὴ ἐταιρεία εὐρυ-
τάτας ἔχουσα διακλαδώσεις, ὑποστηριζομένη
διὰ γενναίων χρηματικῶν εἰσφορῶν καὶ ἐργα-
ζομένη τὸ ἑαυτῆς ἔργον μετὰ θείου καὶ ἀξια-
παύου ζήλου.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνη ἡ ὀρθόδοξος Ρωσσία
ἐν ἣ ὁ χριστιανισμὸς ἐργάζεται καὶ κατακτᾷ.
Καὶ ἀλλεχοῦ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ὑπάρ-
χουσιν εὐρεῖς καὶ ἰσχυροὶ χριστιανικοὶ συν-
ταγισμοί, ἐργαζόμενοι ὅτι δυνατὸν αὐτοῖς πρὸς
κραταίωσιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἐνθεοὶ
ὄντες, ζηλοῦντες τὸ παράδειγμα τῶν πρώ-
των κηρύκων καὶ διαδοτῶν τοῦ χριστιανισμοῦ,
ἀρκατωμένους πᾶσαν βιωτικὴν ἄνοιαν, μυρία
δὲ πάσχοντες ἀλλὰ πάντοτε ἀκατάβλητοι, ἐκ-
πνέουσιν ἐν μεμακρυσμέναις καὶ ἀγρίαις εἰσέτι
χώραις, μακρὰν τοῦ πατρίου οὐρανοῦ καὶ τῆς
πατρῆας γῆς, μακάριοι ἐν τῇ συναισθησίᾳ ὅτι
ἐχρησίμευσαν πιστοὶ ὑπῆρέτη καὶ ταπεινοὶ ἐρ-
γάται τοῦ Κυρίου.

Ἡμεῖς δὲ; ὦ! ἡμεῖς! Μὴδὲν πράττειν! Ἰδοὺ
τὸ σύμβολον ἡμῶν.

Εἰς ἡμᾶς ἀρκεῖ ὅτι ἐπιπύλαιοι τινες δημοσιο-
γράφοι ἀνυκινούσι μετ' ἀπιστεῦτου ἐλαφρότητος
τὰ ὑψίστα τῶν ζητημάτων καὶ μυκτηρίζουσιν
αὐτὰς τὰς θεμελιώδεις τῆς χριστιανικῆς θεη-
σκείας βάσεις. Εἰς ἡμᾶς ἀρκεῖ ὅτι δλίγοι δι-
δάσκαλοι καὶ καθηγηταὶ εἶνε ἐκεῖνοι, οἵτινες
θεωροῦσι καθήκον τῶν νὰ ἐμβάλωσιν ἠθοποιῶν
φρόνημα ἐν ταῖς καρδίαις τῶν μαθητῶν, ἱκα-
νοὶ δ' ἐξ αὐτῶν πρὸς ἐπίδειξιν κενῆς σοφίας
διδάσκουσι λόγους φέροντας τὴν ἠθικὴν ἀναρ-
χίαν ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκροαμένων. Εἰς ἡ-
μᾶς ἀρκεῖ ὅτι θρασεῖς ἐπιστήμονες, ἀναλαμβά-
νοντες νὰ μυήσωσι τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν εἰς
τὰς προόδους τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης, δογ-
ματίζουσι μετὰ κομικῆς καὶ ἐπιτετηδευμένης
σοβαρότητος ὅτι οὐδὲ προσοχῆς πλέον ἀξιοῖ
αὕτη τὰς ἐναντίας πρὸς τὰ ὕλιστικά δόγματα
ιδέας. Εἰς ἡμᾶς ἀρκεῖ ὅτι ὁ κληρὸς ἡμῶν πρὸ
πολλοῦ ἔπαυσε νὰ θεωρῆται δύνამις συντελε-

στικὴ εἰς χριστιανικὴν ἀνάπλασιν τῶν ἡθῶν.
Τὴν ἄλλο πλέον θέλομεν; Ἀρχοῦσι ταῦτα εἰς
ἡμᾶς.

Καὶ ὅμως εἰμεθα ἡμεῖς, οἵτινες ἴψαμεν ἄλ-
λοτε τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐπ' ὤμων καὶ
περιηγάγομεν αὐτὸν καὶ ἠγωνισθήμεν καὶ μυ-
ρία ὑπέστημεν κατὰ σὺν αὐτῷ καὶ ἐδοξάσαμεν
αὐτὸν καὶ ἐδοξάσθημεν ἐν αὐτῷ. Καὶ ὅμως εἰ-
μεθα ἡμεῖς οἵτινες τὸν ἀποδοκιμασθέντα λί-
θον ἐτιμήσαμεν ὡς λίθον ἀκρογωνιαίον, οἵτι-
νες διεδράμωμεν τὴν οἰκουμένην κηρύττοντες
τὴν νέαν πίστιν, οἵτινες ποταμοὺς ἐχύσαμεν
μαρτυρικῶν αἱμάτων πρὸς θρόμβον αὐτῆς, οἵ-
τινες ἑλληνισμὸν καὶ χριστιανισμὸν συνδέσα-
μεν ἀρρήκτως καὶ κατεστήσαμεν αὐτοὺς εἶν. Καὶ
ὅμως εἰμεθα ἡμεῖς, οἵτινες εἰς τὸν χριστιανι-
σμὸν ὀφείλομεν καὶ τὴν ἠθικὴν ἡμῶν ἀνακαί-
σιν καὶ τὴν πνευματικὴν ἡμῶν ἀναγέννησιν,
ἀλλὰ καὶ τὴν ἐθνικὴν αὐθυναρξίαν καὶ τὴν
πολιτικὴν ἡμῶν ἀναβίωσιν. Καὶ τί δὲν ὀφεί-
λομεν εἰς πάντῳ;

Καὶ ἐν τούτοις ἀκνητοῦμεν ἡμεῖς τάρτα καὶ ἐθ-
πόμεθα καὶ ἀποσυντιθέμεθα, μὴ συγκινούμε-
νοι πλέον ὡς ἄλλοτε πρὸ τῆς ἀληθείας, τῆς
ζωῆς καὶ τοῦ ἀλλοῦ τῆς χριστιανικῆς πίστεως.
Εἶνε ἀληθὲς ὅτι λεγόμεθα ὀρθόδοξοι. Ἄλλ' ὁ
ὀρθόδοξος ὀφείλει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἦ χρι-
στιανός. Χριστιανὸς ὅμως δὲν δύναται νὰ ἦν
ὁ μὴ ἐνθεοῦσιν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ὁ μὴ ζῶν
ἐν αὐτῷ, ὁ μὴ ποιοῦν τὸ θέλημα αὐτοῦ, ὁ ἀθε-
νῶν ὅσα ἐκ τοῦ Ἐὐαγγελικοῦ Νόμου ἔχει κἀ-
θήκοντα πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον. Χρι-
στιανὸς δὲν δύναται νὰ ἦν ὁ ἀδιάφορος πρὸς
τὸ κατῆκον, ὁ μὴ ἐμπνεόμενος ἐν τῆς ἀληθείας,
ὁ μὴ ζωογονούμενος ὑπὸ τῆς ἀγάπης, ὁ μὴ
μεταρσιούμενος ἐπὶ τῶν πτερυγῶν ἀγνοῦ ἰδεώ-
δους, ὁ ἐλαυνόμενος ὑπ' ἐνστίχτων. Χριστι-
ανὸς δὲν εἶνε καὶ δὲν δύναται νὰ ἦν ὁ ἀ-
νάλητος πρὸ τῆς ἀπιστίας, τῶν δεισιδαιμονιῶν,
τῶν κακιῶν, αἵτινες λυμαίνονται ὅχι πλέον ἄλ-
λοεθνεῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ὁμοεθνεῖς, καὶ
αὐτοὺς τοὺς συμπολίτας του, καὶ αὐτοὺς τοὺς
οἰκείους του, καὶ αὐτὸν τοῦτον ἀκόμη!

Ἄν ἐπρεπε καὶ παρ' ἡμῶν ἀπὸ καιροῦ νὰ
ὑπάρχωσιν εὐρεῖς καὶ ἰσχυροὶ θερησκευτικοὶ
συνεταιρισμοί, διαθέτοντες βλα τὰ θεμιτὰ ἠ-
θικά, πνευματικὰ καὶ ὕλικά μέσα, ἐν ὅχι διὰ
προσηλυτισμὸν ἄλλοδόξων, ἀλλὰ τοῦλάχιστον

ὅπως ἡμεῖς, οἱ λεγόμενοι χριστιανοί, ὦμεν καὶ
πράγματι χριστιανοί; Ἄν ἐπρεπε ὁ θεὸς λό-
γος θεοῦ καὶ συνεχῆς ἡ ἀντηχῆ ἀπὸ τοῦ
ἔμβωτος τῶν ἐκκλησιῶν; Ἄν ἐπρεπε οἱ δυ-
νάμενοι ἐπιστήμονες καὶ λόγιοι ἡμῶν διὰ δη-
μοσίων μαθημάτων καὶ διαλέξεων ν' ἀναπτύ-
σωσι πρὸς τὸν λαὸν τὰς ἀληθείας τῆς χριστιανι-
κῆς πίστεως καὶ νὰ προασπίζωσιν αὐτὰς κατ'
ἀσεβῶν διδασκαλιῶν, αἵτινες καθιστῶσαι δυ-
συχῆ τὸν ἄνθρωπον μετὰ θάνατον, κατακλύ-
ζουσιν ἅμα διὰ συμφορῶν τὸν παρόντα αὐτοῦ
βίον; Ἄν ἐπρεπε μεταξὺ τούτων ἡμερησίων
φύλλων νὰ ὑπάρχωσιν ἱκανά, ὑποβοηθούμενα
τὴν ἠθικοθερησκευτικὴν μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυ-
ξιν τοῦ λαοῦ, ἕνεκ τῆς ὁποίας καὶ ἀληθῆς
κοινωνικῆ καὶ πολιτικῆς ἀναμόρφωσις εἶνε
χίμαιρα καὶ οὐτοπία, οὐδὲν δέ, οὐδὲν πλέον;
Ἄν ἐπρεπε ἡ σπουδάζουσα νεότης πρὸς τῆ
ἀληθεῖ πνευματικῆ αὐτῆς ἀναπτύξει νὰ κρα-
τῆται ἅμα διὰ τῶν ὑψηλῶν καὶ εὐγενῶν ἀ-
ρετῶν τοῦ χριστιανισμοῦ, πεφωτισμένη δὲ οὕτω,
σάφρων, ἐγκρατής, μεγαλόφρων καὶ μεγαλο-
πράμων, νὰ καθίσταται ἡ ἐλπίς τοῦ ἔθνους
καὶ τοῦ Κράτους, ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ σέμνωμα τῆς
κοινωνίας, τὸ εὐγενὲς καὶ ἠθικὸν πρότυπον
τῶν μὴ τυχοῦσιν τῆς προσηκούσης παιδείας
λαϊκῶν τάξεων; Ἄν ἐπρεπε οἱ ἀπὸ τῶν Γυ-
μνασίων καὶ τῶν Λυκείων καὶ τοῦ Πα-
νεπιστημίου ἐξερχόμενοι διδάσκαλοι, πλήρεις
ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα καὶ ζήλου ὑπὲρ τοῦ
Χριστιανισμοῦ, νὰ παιδεύωσιν ἑλληνοπρεπῶς
καὶ χριστιανικῶς αὐτὰς τὰς ἀκαλοτέρας ἡλι-
κίας, καθιστάμενοι οὕτω καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀπα-
τάτῃ καὶ ἀφανιστάτῃ τοῦ ἑλληνισμοῦ γαίης
πεφωτισμένοι ἐργάται τοῦ πνεύματος, εὐεργε-
τικοὶ σκεπαινεῖς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ εὐγενεῖς
ἀγωνισταὶ τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας, ἧτις εἶνε ἡ
ψυχὴ πάσης ἄλλης ἐλευθερίας;

Ταῦτα, τὰ ὁποῖα σήμερον εἶνε εὐσεβεῖς πό-
θοι καὶ εὐχαί, ἀνάγκη πλέον νὰ καταστῶσι γε-
γονότα. Ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως», πρὸς
τὸν σκοπὸν τούτον ἰδρυθεὶς καὶ ἀφορῶν, ποι-
εῖται θεομὴν ἐκκλησίῳ πρὸς τὴν συνειδήσιν τῶν
ἀπανταχοῦ ἑλλήνων. Ὅτε λαοὶ ἄλλοι ἐργάζονται
πρὸς ἐδραίωσιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ
ἐπέκτασιν αὐτῆς, εἶνε ἀισχρὸν ἡμεῖς οἱ ἀπό-
ργοι τῶν πρώτων κηρύκων καὶ μαρτύρων τοῦ
χριστιανισμοῦ νὰ καθυστερῶμεν ἐν τῇ κινήσει

ταύτῃ καὶ νὰ ἐπιτρέπωμεν εἰς τὴν δεισιδαιμο-
νίαν ἢ τὴν ἀπιστίαν νὰ λυμαίνωνται τὸ ἔθνος
ἡμῶν, τὰς πόλεις ἡμῶν, τὰ χωρία ἡμῶν, τὰς
οἰκογενεῖας ἡμῶν, ἡμᾶς αὐτοὺς ἑτι. Ἡ παρ' ἡ-
μῶν πολιτεία ὀφείλει νὰ κατανοήσῃ ὅτι εἶνε πο-
λιτεία ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ Κράτους ὑπο-
χρεωμένη νὰ ἐνεργῇ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς κύκλῳ
πᾶν ὅτι συντελεῖ εἰς ἐνισχυσιν τῆς πίστεως
καὶ χριστιανικῆν μόρφωσιν τοῦ φρονήματος
καὶ τοῦ ἠθους τῶν πολιτῶν. Ἡ ἐκκλησία ὀ-
φείλει νὰ κατανοήσῃ ὅτι δὲν ἔχει λόγον
ὑπάρξεως, ἐν δὲν ἐκκληροῦ τὸν προορισμὸν
τῆς, ὅτι μὴ ἐμπνεομένη ὑπὸ τοῦ θερησκευ-
τικοῦ πυρός καὶ μὴ ἐργαζομένη ὑπὲρ τῆς
πίστεως, ἥς ἐτάχθη θεματοφύλαξ, καὶ ὑπὲρ τοῦ
ποιμνίου, οὐδ' ὀρίσθη φρουρός, ὑπέχει ὑψίστην
εὐθύνην καὶ ἀπέναντι τοῦ Κυρίου καὶ ἀπέ-
ναντι τῆς Κοινωνίας καὶ ἀπέναντι τῶν Ἐκκλη-
σιαστικῶν Νόμων, οἵτινες εἶνε οἱ κύριοι καὶ
αὐτῶν τῶν ὑπεριτάτων τῆς Ἐκκλησίας λειτουργ-
γῶν. Οἱ παρ' ἡμῶν θεολογικώτεροι ὀφείλουσι
νὰ εὐρύνωσι τοὺς κύκλους τῶν ἐνεργειῶν τῶν
χρησιμοποιοῦντες τὸ ἐν ἐκκλησίαις κήρυγμα καὶ
κατερχόμενοι συχνὰ εἰς τὰς στηλας τῆς δημο-
σιογραφίας πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ ἀπολογία τῆς
χριστιανικῆς ἀληθείας. Οἱ διδάσκαλοι ὀφείλου-
σοι νὰ κατανοήσωσιν ὅτι τὸ ἔργον τῶν δὲν εἶνε
ἀπλοῦν ἐπάγγελμα πρὸς χρηματισμὸν, ἀλλ' ἀ-
ξίωμα καὶ αὐτὸ ὡς τοῦ ἱερέως, νὰ ζητῶσι δὲ
διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν τὴν μόρφωσιν ἔχει μόνον
ἀπλῶν λογίων, προωρισμένων εἰς βιοπορι-
σμὸν, ἀλλὰ καὶ χρηστῶν ἀνθρώπων καὶ ἀγαθῶν
πολιτῶν. Οἱ συνδυάζοντες μετὰ τῶν χριστιανικῶν
πεποιθήσεων καὶ τὴν δημοσιογραφικὴν
ἱκανότητα πρέπει νὰ ἐπιζητήσωσι τὴν ἐκδοσιν
ἡμερησίων φύλλων, τὰ ὁποῖα ἐκτὸς τῶν συνη-
θῶν εἰδήσεων νὰ πραγματεύωνται ποικίλα, θερη-
σκευτικά, δικαστικά, ἐκπαιδευτικά, ἠθικά, φι-
λοσοφικά, οικονομικά, ἐκκλησιαστικά, ἱστορικά
καὶ κοινωνικά ζητήματα, προταγωνιστούσης
ἁείποτε ἐν αὐτοῖς τῆς χριστιανικῆς ιδέας. Οἱ δ'
ἀπανταχοῦ πλοῦσιοι Ἕλληνες ὀφείλουσι διὰ γεν-
ναίων χρηματικῶν χορηγιῶν, ἕκαστος κατὰ τὸ
μέτρον τῶν δυνάμεθόν του, νὰ προσέλθωσιν
ἐπίκουροι πρὸς τοὺς συνεταιρισμοὺς τοὺς σκο-
ποῦντας τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν χριστιανικῶν
ἀρχῶν καὶ τὴν κατ' αὐτὰς ἀνάπλασιν τῶν προ-

σώπων και των οικογενειών και δια κηρύγμα-
τος εν εκκλησίαις και δια δημοσίων μαθημάτων
και δια καταλλήλων συγγραφοῦν και δια περιο-
δικού και ἡμερησίου τύπου.

Τὴν νεκροφάνειαν ἡμῶν πρέπει νὰ διαδε-
χθῆ ἡ ζωὴ. Τὴν ἀκηνοσίαν ἡμῶν πρέπει νὰ
διαδεχθῆ ἡ κίνησις. Καὶ ὁ ἐνθουσιασμός προέ-
πει νὰ πυροπολήσῃ τὴν ἀπάθειαν ἡμῶν. Ἐν ὀ-
νόματι τοῦ παρελθόντος και τῆς ἱστορίας ἡμῶν,
ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας ἐκείνης, εἰς ἣν ὀφεί-
λομεν και δόξαν και ὑπαρξιν, ἐν ὀνόματι τῶν
πατέρων ἡμῶν, οἵτινες ἐν τῇ πίστει ταύτῃ και
ἠλίπισαν και ἔζησαν και ἐμεγαλοῦρησαν, ἐν
ὀνόματι τοῦ ἔθνους ἡμῶν, τῆς πατρίδος ἡμῶν,
τοῦ καθήκοντος ἡμῶν, αὐτοῦ τοῦ συμφέρου-
τος ἡμῶν, ἐν ὀνόματι τῶν τιμιωτέρων και
ἱερωτέρων ἡμῶν, πρέπει, ναί! πρέπει νὰ συγι-
νηθῶμεν.

MIXAHA I. ΓΑΛΑΝΟΣ.

BIBΛIOΘHKH « ANAΠAΛΑΣEΩΣ ».

— Ὁ κ. Ἰ. Μεσολωφῆς ἐδώρησάτο εἰς τὴν
Βιβλιοθήκην τοῦ Συλλόγου ἐν ἀντίτυπον τοῦ
νέου αὐτοῦ συγγράμματος «Κείμενον και Πρα-
κτικὴ ἐρμηνεία τῶν ἀναγνωσκόμενων κατὰ
Κυριακὴν Ἐδαγγελίων».

— Ὁ ἐν Κερκύρα Σύλλογος τῆς Προόδου
τὸν ἐπὶ τῇ 25 Μαρτίου ὑπὸ τοῦ κ. Σαμοίλη
ἐκφωνηθέντα λόγον.

— Ἡ ἐν Ἐρμούπολει «Σχολὴ τῶν ἀπόρων
παίδων» τὸ ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις αὐτῆς ἐκδοθὲν
φυλλάδιον.

— Ὁ κ. Εὐγ. Ἀντὺς τὴν ποιητικὴν του
συλλογὴν «Οἱ Ἰάκινθοι».

— Ὁ κ. Ν. Ἀναστασίου τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον
«Σύμμικτα» πόνημά του.

— Ὁ κ. Γ. Παρλαμπᾶς «Περὶ μεταναστεύ-
σεων φυτῶν και ζώων».

— Ὁ κ. Α. Καππῶτος «Μονογραφίαν περὶ
τῆς πόλεως Μηστρά».

— Ὁ κ. Ἰγν. Μοσχάκης τὸ νεωστὶ ἐκδοθὲν
συγγραμμάτιον αὐτοῦ περὶ «Ἐρμηνείας περι-
νοπῶν ἐκ τῶν Πράξεων και τῶν ἐπιστολῶν
τῶν Ἀποστόλων».

— Ὁ κ. Γ. Καλόγουρος φυλλάδιον «περὶ
ἐθνικῆς γλώσσης και ἐθνικῆς ἱστορίας».

— Ὁ ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καθηγη-
τῆς τῆς φυσιολογίας κ. Κ. Βουδάκης 1) τὴν
νεωστὶ περὶ αὐθιγῆς πραγματείαν αὐτοῦ περὶ
«Φυσιολογίας τοῦ ἀνθρώπου» και 2) ἐν ἀν-
τίτυπον τῆς Πρωτανικῆς λογοδοσίας τοῦ κ.
Καλλιγᾶ.

— Ὁ κ. Σ. Φιλαρέτος ἐκ τῶν ἑαυτοῦ συγγραμ-
μάτων τὰ ὑπὸ τοὺς τίτλους 1) Ἡ ἀνθρωπίνη
φύσις 2) Ἡ πάλῃ τῶν δύο νομμάτων ἐν Ἐλ-

λάδι, 3) Τὸ ἔθνος τοῦ λαοῦ, 4) Ἡ ἰδέα τοῦ
ἔντος, 5) Ὁ Ἑθνικὸς Νόμος, 6) Ἀπάντησις
εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Πάλλη πραγματείαν περὶ
Θρησκείας.

— Ὁ κ. Π. Ι. Π. ἐξ Ὀδησοῦ ἐν ἀντίτυ-
πον τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Βουλοδήμου μεταφρα-
σθέντων ποιημάτων τοῦ Πούσκιν, ὧν ἐκδόθη
ἤδη ἡ ἀ. τόμος.

— Ὁ κ. Θεόδ. Κόντης, ὁ τοσάνικ ἐνθυμη-
θεὶς τὴν βιβλιοθήκην τῆς «Ἀναπλάσεως», τὰς
περὶ «Ψυχῆς και περὶ τῆς ἀρχῆς και τῆς φύ-
σεως τοῦ κακοῦ» φιλοσοφικὰς πραγματείας
τοῦ κ. Σ. Φιλαρέτου.

— Ὁ κ. Ἀνέστης Κωνσταντινίδης ἐν ἀντίτυ-
πον τοῦ ἐσχάτως ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντος «Γεω-
γραφικὸν Ἄτλαντος» ὁ χάριτος οὗτος, χάρις εἰς
τὴν φιλοπονίαν και τὸν φιλοπροόδου τοῦ ἐκδό-
του ζῆλον, ἐκδομένος μετὰ φιλοκαλίας ἀσυνή-
θους παρ' ἡμῶν, ἀφιερῶνται πρὸς τὴν Α.Μ. τὴν
βασιλέα, συντεταγμένος δὲ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν
νεωστῶν ἐδραματικῶν ἐκδόσεων πρόκειται χρη-
σιμώτατον ἀλλὰ και ἀπαραίτητον ἐφόδιον τῆς
ἐν τοῖς Γυμνασίοις και τοῖς Ἑλληνικοῖς σχο-
λαίοις σπουδαζούσης νεολαίας, δι' ὃ δικαίως
συνιστᾶται και ὑπὸ τοῦ ὑπευργεῖου τῆς Παι-
δείας.

ΔΩΡΕΑΙ ΤΗΕΡ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΑΣΕΩΣ»

— Ὁ ἐν Τεργέστη κ. Γ. Κ. Κάστας ἐδώρησάτο
εἰς τὸν Σύλλογον «Ἀναπλάσεως» δρ. δια-
κοσίτας.

— Ὁσαύτως οἱ ἐν Τεργέστη ἀδελφοὶ κ. κ.
Ἀλέξανδρος και Δημήτριος Ἐδλάμπιος ἐδώρη-
σαντο δρ. ἑκατόν.

ΝΕΑ ΑΡΩΓΑ ΜΕΛΗ

Τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» και συν-
δρομητῶν τοῦ περιοδικοῦ ἐνεγράφησαν κατὰ
τὸν λήξαντα μῆνα Μάϊου 59.

Ἡ Διεθνήσις

ΟΙ ΟΦΕΙΛΟΝΤΕΣ

Ἐτι τὰς πρὸς τὴν «Ἀνάπλασιν» συνδρομὰς των
παρακαλοῦνται νὰ πέμψωσιν αὐτὰς τὸ ταχύτε-
ρον πρὸς τὸν ταμίαν τοῦ Συλλόγου κ. Ἀκρι-
θῶν Ἀκριθοῦ. (Ἐκ τοῦ Ταμείου)

ΑΔΑΛΗΟΓΡΑΦΙΑ

Ι. Σκαλ. Τεργ. ἔγραψαμεν. — Νίκα. προηγ. Βατοπιδ.
Ἀντιπρ. Ἄγ. ἕρος φύλλα ἀτέλλομεν και πάλιν. — Θ.
Μεξ. Ἄγ. χρήματα ἐλάβομεν, ἀποδείξεις ἐστειλαμεν.
— Σ. Σπ. Γιούργ. Γ. Σταυρ. Σάμ. χρήματα ἐλάβομεν.
— Δ. Σημαντήρη, Μικυλ. φύλλα και σόμ. Α'. ἔτος
ἐστειλαμεν. — Σερ. Φωκ. Πιδρ-Σαῖτ' συνδρομῶθημεν.
— Θεοδ. Γλ. Τὴν συνδρομητὰς ἐνεγράψαμεν, φύλλα
ἐστειλαμεν. — Χ. Δημ. Τραπ. φύλλα δια νέους συν-
δρομητὰς ἐστειλαμεν χρήματα ἐλάβομεν, ἔγραψαμεν.